

Sygn. akt IV U 1284/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Alicja Romanowska

Protokolant: stażysta Anna Barcikowska

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2013r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z odwołania R. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 15.03.2013 r. znak: (...) -1/20

o odwieszenie prawa do wypłaty emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1284/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 marca 2013r. znak (...) -1/20 pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. odmówił R. W. uchylecia decyzji z dnia 14 października 2011r., w części w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych ustaw w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do emerytury za okres od dnia 01.10.2011r.

W przedmiotowej decyzji wskazano, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. w sprawie K 2/2012 został ogłoszony w dniu 22 listopada 2012r., wobec tego dopiero od tego dnia utracił moc art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy emerytalnej, dodany przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Tym samym, zdaniem pozwanego organu, wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012r. okresu zawieszenia emerytur na podstawie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr. 153 poz. 1227 ze zmianami).

Skarżąca R. W., w odwołaniu od powyższej decyzji, domagała się jej zmiany przez zobowiązanie pozwanego do wypłaty świadczenia za okres zawieszenia, tj. od dnia 1 października 2011r. do 31 stycznia 2013r., twierdząc, że odmowa wypłaty została oparta na niekonstytucyjnych przepisach.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. wniósł o jego oddalenie i podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu decyzji, powołując dodatkowo przepis art. 190 ust. 3 Konstytucji RP.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skarżąca R. W. uzyskała prawo do emerytury decyzją z dnia 22.01.2009r. od dnia 1 grudnia 2008r., wskutek wniosku z dnia 30 grudnia 2008r. Skarżąca pozostawała w zatrudnieniu .

Na podstawie obowiązującego wówczas art. 103 ust. 2a z dnia 17 grudnia 1998r. ustawy emerytalnej wypłata emerytury była zawieszana z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia .

Z dniem 8 stycznia 2009r uchylono art. 103ust 2a ustawy emerytalnej ,który uzależniał wypłatę emerytury od rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą .

W związku z powyższym organ rentowy decyzją z dnia 22.01.2009 przyznał R. W. prawo do emerytury od 1 grudnia 2008r i podjął wypłatę od stycznia 2009r .

/decyzja k-45 akt ZUS/

Decyzją z dnia 14 października 2011r. organ rentowy wstrzymał ubezpieczonej wypłatę emerytury od dnia 01 października 201r. na podstawie art., 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726) z uwagi na kontynuację zatrudnienia.

/ bezsporne, a nadto decyzja k- 101 akt ZUS plik emerytalny /

W dniu 13 lutego 2013r. ubezpieczona wniosła o podjęcie wypłaty zawieszanej emerytury, jednocześnie wniosła o wypłatę świadczenia emerytalnego za okres od dnia 01.10.2011r.

/wniosek k-122 akt ZUS /

Decyzją z dnia 14 lutego 2013r. pozwany organ rentowy wznowił wypłatę świadczenia od dnia 22 listopada 2012r., wskazując, że wznowienie następuje od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012r.

Decyzją z dnia 15 marca 2013r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. odmówił uchylenia decyzji z dnia 04 października 2011r., w części w jakiej decyzja ta zawiesza na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych ustaw w związku z art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do emerytury za okres od dnia 01.10.2011r..

Ubezpieczona nie zgodziła się z powyższą decyzją pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się nieuzasadnione.

Daty przyznania emerytury oraz daty i przyczyny zawieszania i wznowiania jej wypłaty nie budziły sporu, wynikały przy tym z dokumentów zebranych w aktach ubezpieczeniowych, co do których nie ma podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności.

Należy podkreślić, że skoro skarżąca nabyła prawo do emerytury w grudniu 2008r. (istotna jest tu data wniosku, co wynika z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej), późniejsze podjęcie jej wypłaty nie mogło mieć wpływu na ustalenie daty powstania już nabytego prawa.

Spór sprowadzał się wobec tego do oceny prawnej, czy zachodziła podstawa wznowienia postępowania administracyjnego, zakończonego wydaniem decyzji z dnia 04 października 2011r. o wstrzymaniu wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011r.

Z art. 145a §1 k.p.a. wynika, że można żądać wznowienia postępowania administracyjnego w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. Wskazuje to, że podstawą wznowienia postępowania może być tylko takie orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, które dotyczy aktu normatywnego (przepisu prawa), stanowiącego podstawę decyzji (tu: decyzji pozwanego z dnia 04 października 2011r.), zatem konieczne jest ustalenie, że Trybunał Konstytucyjny zakwestionował przepis, który był podstawą wydania tejże decyzji. Ustalenie pozytywne musiałoby skutkować zmianą zaskarżonej decyzji z dnia 15 marca 2013r., odmawiającej wznowienia postępowania i ewentualnie – tj. stosownie do oceny, czy wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma skutek wsteczny – przyznaniem prawa do wypłaty zaległego świadczenia, z kolei ustalenie negatywne – oddaleniem odwołania.

Wyrokiem, na który powołuje się wnioskodawczyni, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy emerytalnej, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r. bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z treści przywołanego wyroku wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, co oznacza, że stwierdzenie ich niekonstytucyjności ma charakter częściowy.

Analiza okoliczności faktycznych, opisanych w części wstępnej uzasadnienia, prowadzi do wniosku, iż wnioskodawczyni, która prawo do emerytury nabyła w 2008r., nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy emerytalnej, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. Jak wynika z treści orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, wprowadzie niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została w zakresie, w jakim znajdują one zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, a ubezpieczona prawo do emerytury nabyła przed tą datą, jednak jednocześnie w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej. Przypomnieć należy, że przepis ten, obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009r., stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Wskazana wyżej treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do wąskiej grupy około 60.000 osób, które nabyły to prawo (a więc prawo do emerytury, a nie prawo do jej wypłaty) w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r., czyli po uchyleniu powołanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, a przed wejściem w życie art. 103a tej samej ustawy, dodanego ustawą z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Gdyby przedmiotem badania Trybunału Konstytucyjnego była zgodność z Konstytucją przywoływanych przepisów również w stosunku do osób, które prawo do emerytury uzyskały do dnia 7 stycznia 2009r., nie byłoby potrzeby określania przez Trybunał w sentencji wyroku z dnia 13 listopada 2012r. zakresu, w którym przepisy te okazały się być niekonstytucyjne, skoro oceniany jako podstawowy art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych, dotyczył przecież wszystkich emerytur przyznanych do końca 2010r. Tożsame poglądy wyrażane są w szeregu orzeczeń sądów apelacyjnych, np. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 lutego 2013r. w sprawie III AUa 1159/12 czy w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 stycznia 2013r. w sprawie III AUa 685/12.

Reasumując powyższe rozważania należało w tej sytuacji uznać, że przywołany wyrok Trybunału Konstytucyjnego w ogóle nie dotyczył sytuacji skarżącej. Dlatego też Sąd uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem

Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. w sprawie K 2/12 nie ma wpływu na treść decyzji z dnia 14 października 2011r. o wstrzymaniu wypłaty emerytury, słusznie więc w zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji z dnia 15 marca 2013r. pozwany odmówił uchylenia tejże wcześniejszej decyzji i wypłaty emerytury za okres od dnia 1 października 2011r.

W ocenie Sądu brak jest podstaw w przypadku skarżącej R. W. do wznowienia wypłaty emerytury również za okres od 22 listopada 2012r do 13 stycznia 2013r.

Zgodnie z art. 145a kodeksu postępowania administracyjnego

§ 1. Można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja.

§ 2. W sytuacji określonej w § 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

W sprawie bezsporne jest, że skarżąca wniosek o wznowienie postępowania zgłosiła po upływie jednego miesiąca od wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K2/12

Termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego z przyczyny orzeczenia przez TK o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, określony w art. 145a § 2 k.p.a., jest terminem o charakterze procesowym, wobec czego ma do niego zastosowanie instytucja przywrócenia terminu.

W toku postępowania sądowego, które jest postępowaniem odwoławczym możliwość stosowania przepisów prawa materialnego musi być oceniana przez pryzmat przepisów proceduralnych. W niniejszej sprawie stosowaniu ustawy emerytalnej z pominięciem art. 130a /w okresie od 22 listopada 2012r do 31 stycznia 2013r /sprzeciwia się uchybienie przez skarżącą terminu wskazanego w art. 145 apar 2 k.p.a.

Dlatego też pozwany prawidłowo wznowił wypłatę emerytury od dnia zgłoszenia wniosku przez skarżącą tj od lutego 2013r

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu, odwołanie jako niezasadne należało oddalić na podstawie art. 477¹⁴§1 k.p.c., gdyż zaskarżona decyzja – mimo częściowo błędnego uzasadnienia – odpowiada prawu.